

gerden zichzelf en hun land te herkennen in de sensationeele en vermakelijke beschrijvingen van den beroemden toerist. Een paar reeksen Italiaansche spotprenten ten koste van den bezoeker, die zoo ruimschoots met spek geschoten had, was het waardige antwoord. Ik dank de kennismaking met, en het bezit van een groot aantal dezer caricaturen aan een ander, waarheidlievender reiziger, den Nederlandschen schrijver Maurits Wagenvoort, die mij ook eenige voorstellingen heeft verklaard.

De teekenaar van de prenten, die zoo ongeveer 1860 moeten zijn ontstaan, signeert Mj da Teja (een naam die er meer Spaansch dan Italiaansch uitziet). Het is duidelijk dat hij Alexandre Dumas zelf niet kende en ook geen portret van hem had gezien, want de held van deze avonturen, de „monsieur la Blague” van deze „Viaggio”, is een willekeurig Franschman uit dien tijd, met den toen in zwang zijnden gepunten knevel en het puntbaardje á la Napoleon III. De teekenaar heeft een mooi motief gemist. Ik geef hierbij een geboetseerde caricatuur te zien, door Dantan jeune gemaakt van Dumas, die, zoon van generaal Dumas, een mulat, nog zeer sterke trekken van het negertype had en in niets gelijkt op het mannetje dat onze Italiaansche caricaturist van den fantastischen reisbeschrijver maakt. Zijn zoon zeide: mijn vader is zoo ijdel, dat hij in staat is, zelf op het achterbankje van zijn koets te gaan staan, om te doen gelooven, dat hij een neger in dienst heeft.

Die meneer la Blague dan, wordt kostelijk in de maling genomen. Op een der prenten zien we hem aan boord van een schip. Als een echt Franschman veroverft hij alle harten. De schoonen, ondanks het feit, dat ze min of meer zeeziek schijnen te zijn, kunnen den eleganten vreemdeling niet weerstaan en vallen hem te voet, of zien smachtend naar hem op.

Alle fantastische bedenksels of overdrijvingen van Dumas' boek worden hier op ironische manier in beeld gebracht. Hier ziet men hem in een landschap, krioelend van roovers. Daar heeft een van die roovers, een reus van een vent, den reiziger die bibbert en wien de haren te berge rijzen, in zijn macht en legt hem zijn voorwaarden op.

Maar Dumas ziet overal in het land niet alleen roovers, maar ook samenzweerders! In Genua verrast hij drie geheimzinnige mannen, die zwijgend — hetgeen bij Italianen op zichzelf natuurlijk al iets verdachts is! — bij elkaar zitten en druk gebaren maken. Hij is ervan overtuigd, dat hier een of ander gevaarlijk complot wordt gesmeed. Bij meerder kennis met de gewoonten des volks zou hij geweten hebben, dat zij het Morra-spel spelen, waarbij er een enkele vingers bliksemsnel opsteekt en weer doet verdwijnen, en de ander even snel moet raden, hoeveel het er waren. Dit algemeen geliefde volksspel gaf nogal eens aanleiding tot twisten, daar de spelers met die vingers smokkelden, en de andere partij dan protesteerde, waarbij men al spoedig het mes trok. Het is dan ook thans verboden.

Maar de zelfde reiziger, die siddert voor roovers en samenzweerders, kan